

Hồi thứ Hai Mười Một THIỆU HIỆP DÒ LA ĐỘNG HẮC LY

Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt làm bộ như nhọc mệt không còn sức lực nữa. Lão rú lên:

– Cường địch đã kéo đến! Nhị phu nhân đang giao tranh ác liệt với chúng ở dưới chân núi.

Đồng thời lão phóng ra hai chưởng. Hai phát chưởng này thật sự nhằm đánh vào trước mặt Độc Cô Nhạn. Lão chỉ vận đến năm thành công lực mà bề ngoài tưởng chừng như lão đánh liều mạng.

Độc Cô Nhạn quát lên thật to và đồng thời cũng vung chưởng lên nghênh địch.

Sầm một tiếng danh tai! Nam Sinh Kiệt chân bước loạng choạng, người lão đảo lúi lại mấy bước. Hai vai lão rung động, miệng phun máu ra như tên bắn.

Sự thực Độc Cô Nhạn cũng vận có ba thành công lực và đón tiếp bằng phát chưởng thông thường.

Nam Sinh Kiệt vừa thấy hai luồng chưởng đụng nhau liền hít mạnh một hơi rồi đề chân khí thật mạnh cho máu vọt ra.

Tuy hai người giả tạo một cuộc ác đấu, nhưng giống cả trăm phần trăm là đánh nhau chí tử, không ai nhìn ra một chút chi là giả trá.

Tuy công lực Nam Sinh Kiệt so với Độc Cô Nhạn hãy còn thua kém nhiều nhưng lão là một tay cao thủ nổi danh đã lâu năm, nên đối với Độc Cô Nhạn lão có đủ phương pháp bảo vệ thân hình một cách rất kín đáo.

Quái nhân áo xanh tay cầm cây Lang Nha bổng thấy tình trạng như vậy chau mày quát lên:

– Các người điếc cả rồi hay sao?

Độc Cô Nhạn không khỏi ngấm ngấm xao xuyến trong lòng, vì phía sau quái nhân áo xanh còn có sáu bảy người nữa cả nam lẫn nữ tiếp tục chạy đến. Những người này đều che mặt, nhưng chàng thấy trong đám này không có hai thiếu nữ áo đỏ và áo vàng.

Nam Sinh Kiệt bây giờ đã ngồi phệt xuống đất làm bộ kiệt lực la lên:

– Gã này là Độc Cô Nhạn lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ chớ nên khinh địch.

Quái nhân áo xanh tay cầm Lang Nha bổng bật lên tràng cười hô hô đáp:

– Nam lão hiệp sĩ đã bị thương rồi bất tất phải quan tâm đến việc này nữa.

Hắn xoay tay lại vẫy một cái, rồi quát bảo bọn thuộc hạ:

– Các người mau khiêng lão hiệp sĩ về động lấy thuốc điều trị thương thế. Đồng thời báo động và mời hai vị tiểu thư đi tiếp Nhị phu nhân...

Sáu bảy tên vừa nam vừa nữ che mặt đứng đằng sau quái nhân đều rút song kiếm ra đứng thành hàng chữ nhất trước mắt Độc Cô Nhạn. Chúng nghe quái nhân quát tháo liền cất tiếng dạ ran để đáp lại.

Một tên trong đám này rút ống tù và ở sau lưng ra vung lên trước gió cho bật thành tiếng “Vu vu”.

Hai tên khác quay lại đỡ Nam Sinh Kiệt.

Độc Cô Nhạn thấy thế cả kinh, bụng bảo dạ:

– Nếu Nam Sinh Kiệt bị khiêng vào động tất bọn chúng sẽ dùng thuật âm mà điều trị thì từ nay trở đi lão sẽ vĩnh viễn thành một tên thủ hạ trung thành làm nanh làm vuốt cho Thuần Vu thế gia. Bằng không lão chỉ còn một đường là đi đến chỗ chết.

Chàng không có thì giờ để suy tính hơn được nữa, liền thò tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, lớn tiếng quát:

– Loài yêu nghiệt kia! Ngộ mạng đi thôi.

Chàng vung kiếm lên. Một luồng hào quang ngũ sắc vọt ra tối hơn trường nhằm quét vào quái nhân áo xanh. Tay trái chàng khẽ rung động một cách rất kỳ diệu. Một luồng kinh lực xô ra không một tiếng động đánh vào hai tên che mặt đang nâng đỡ Nam Sinh Kiệt. Đồng thời chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo lão:

– Nam lão hiệp sĩ! Lão hiệp sĩ đừng có tiếp thụ cách chữa bệnh của bọn họ, không thì suốt đời lão hiệp sĩ khó lòng thoát khỏi bàn tay của bọn ác ma.

Quái nhân áo xanh tay cầm cây lang nha bổng gầm lên một tiếng quái gở như tiếng chó sói. Đồng thời hắn vung song bổng lên thành một luồng hồng quang chói lọi để chống đỡ xung quanh mình.

Những tiếng kim thiết đụng nhau chói tai rít lên một hồi. Tia lửa bắn ra tung tóe. Ánh hào quang lấp lánh. Trong vòng hai trượng vuông nổi lên một trận cuồng phong.

Đồng thời hai hán tử che mặt đang nhảy xổ về phía Nam Sinh Kiệt bị đụng vào luồng ám lực của Độc Cô Nhạn phóng tới. Hai tên này bị đánh bất ngờ nên không phòng bị từ trước. Lúc kinh lực tập kích tới nơi, chúng ứng biến không kịp. May mà luồng ám lực của Độc Cô Nhạn đánh ra cũng không mạnh lắm, song hai tên cũng bị hất văng đi xa ngoài hai trượng.

Quái nhân áo xanh che mặt hiển nhiên đã coi thường thực lực của Độc Cô Nhạn. Lúc kim thiết chạm nhau tia lửa bắn ra hắn mới thét lên be be, lùi lại đến

hai ba bước. Đồng thời cây Lang Nha Bổng trong tay hắn cũng bị Ngũ Hành thần công vận vào mũi kiếm của Độc Cô Nhạn đánh gãy tan tành rơi lả tả xuống đất.

Độc Cô Nhạn không khỏi giật mình kinh hãi, vì cây Lang Nha Bổng của quái nhân áo xanh đã bị nát như mà người hắn không việc gì.

Theo lẽ ra cây Lang Nha Bổng đúc bằng gang thép còn bị gãy nát, thì tấm thân của quái nhân bằng xương bằng thịt không thể nào chống nổi mới phải. Thế mà hắn vẫn bình yên vô sự thật là kỳ!

Quái nhân đứng vững lại. Hắn sững sờ một chút rồi bật lên tràng cười the thé nói:

– Cô Độc Hiệp quả nhiên danh bất hư truyền, Ngũ Hành thần công của người ghê gớm thiệt! Nhưng đối với công phu âm tà trên núi Nhạn Đãng chưa ăn thua gì đâu mà đã ngang tàng.

Độc Cô Nhạn vung thanh trường kiếm lên lớn tiếng quát hỏi.

– Loài yêu quái kia! Mi là nhân vật thế nào trong Thuần Vu thế gia?

Quái nhân áo xanh ngạo nghễ đáp:

– Bản tọa nguyên là nội tổng quản của Thế Gia, hiện giờ làm quán chủ trong biệt quán trên núi Vân Vụ của Thế Gia.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

– Bọn Thế gia của lão phu mở rộng cửa để đón người hào kiệt. Nếu các hạ chịu khuất thân quy đầu thì không mất địa vị tối cao. Nhược bằng chống cự sẽ tan xương nát thịt, chết cũng không có đất mà chôn nữa đâu.

Độc Cô Nhạn nhân lúc đàm thoại, chàng đảo mắt quan sát rất mau lẹ tình thế khắp toàn trường một lượt.

Gã thối tù và đã dừng tay lại. Chàng phóng tầm mắt trông ra xa vẫn chưa thấy hình bóng hai thiếu nữ che mặt một đở một vàng đầu cả.

Nam Sinh Kiệt vẫn nằm dựa dưới đất trên sườn đồi. Tuy lão không bị thương nhưng phải giả vờ thương thế rất trầm trọng.

Hai gã áo xanh che mặt bị Độc Cô Nhạn hất xa ra ngoài hai trượng nhưng thương thế không lấy chi làm nặng. Chúng chỉ lồm cồm vài lần rồi đứng dậy được ngay. Có điều chúng vẫn đứng ngây người ra nguyên chỗ chứ không có ý tiến lại.

Còn mấy tên che mặt nữa đều giơ đao kiếm lên đứng vây quanh Độc Cô Nhạn. Chúng chỉ chờ quán chủ biệt quán ở núi Vân Vụ hạ lệnh là lập tức liều mạng chiến đấu không kể sống chết.

Độc Cô Nhạn vẫn trầm tư không nói gì. Tình thế hiện trường lâm vào cục diện dang co.

Quái nhân áo xanh tức quán chủ Biệt Quán ở núi Vân Vụ thấy Độc Cô

Nhạn lâm lý không nói, liền trầm giọng hỏi:

– Độc Cô Nhạn! Người muốn đánh nữa hay thuận đầu hàng?

Độc Cô Nhạn không cồng thì giờ để suy tính nữa. Đứng trước cục diện này, chàng phải mau lẹ đưa ra một quyết định.

Ban đầu chàng định theo biện pháp của mẫu toàn Thảm Thiến Hoa tức là bắt lấy một trong hai thiếu nữ áo đỏ hoặc áo vàng để tra hỏi chỗ cầm tù Thảm Thiến Hoa, hoặc dùng thị để trao đổi với Thuần Vũ nhị phu nhân lấy Thảm Thiến Hoa ra.

Nhưng hiện thời hai thiếu nữ áo đỏ áo vàng đều không ở đây, chàng phải tính cách khác.

Quái nhân áo xanh là tên cầm đầu bọn thuộc hạ chốn này, chàng chắc ngoài hẳn ra, những tên áo xanh che mặt khác không còn ai có bản lĩnh cao hơn, và chàng có thể trông cậy vào tuyệt học của mình để chiến đấu quyết không đến nỗi thất bại.

Chàng lại theo tình hình phỏng đoán thì chỗ cầm tù Thảm Thiến Hoa hẳn ở trong động Hắc ly không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng tự nghĩ:

– Bây giờ ta xông vào trong động mà cứu được Thảm Thiến Hoa, vẫn có thể ung dung rời khỏi nơi đây. Nếu còn chần chờ, Thuần Vũ nhị phu nhân trở về núi thì vấn đề này đành thúc thủ không làm được nữa.

Chàng nghĩ vậy liền cười lạt nói:

– Tại hạ dẫu có quy hàng nhưng đáng tiếc là Thuần Vũ thế gia không chịu dung nạp.

Quái nhân áo xanh trong lòng ngờ vực bật lên tiếng cười quái gở rồi hỏi:

– Người nói vậy bản tọa không thể hiểu được. Người có muốn đưa ra điều kiện gì không?

Độc Cô Nhạn quát to:

– Chẳng có điều kiện chi hết. Nếu có thì là thủ cấp của người.

Chàng vừa nói vừa phóng kiếm và vung chưởng đánh ra.

Kiếm quang như cầu vồng, chưởng lực tựa trời long núi lở ào ào xô ra chẳng khác mưa xa gió táp.

Quái nhân áo xanh bị đón đánh bất ngờ, không kịp ứng biến, loạng choạng lùi lại mấy bước.

Độc Cô Nhạn biết bọn người này mắc phải quái tật Ma phong lại bị công phu âm tà ngăn trở bện thế, nên thân thể chúng đã cấu tạo thành những tính cách khác lạ với người thường. Tuy chẳng phải là những tấm thân sắt thép chém không sờn, mà chàng cũng chẳng thể ỷ vào Ngũ Hành Thần Công, Hắc Sát chưởng,

Huyền Băng chưởng và cả Kim Sa chưởng để đả thương họ được. May chàng ra một chiêu chiếm được thược phong, chàng liền ào ạt phóng kiếm vung chưởng đánh liên hồi khiến quái nhân áo xanh và sáu bảy tên che mặt phải lùi ra xa đến bảy tám trượng.

Độc Cô Nhạn đã quyết định chủ ý, chàng không ngần ngại gì nữa, cả người lẫn kiếm biến thành một vùng hào quang lóe mắt sáng rực như ban ngày.

Đây là một tòa động thiên nhiên, thoải thoải dọc theo sườn núi thành những gian thạch thất lớn có, nhỏ có.

Động Hắc Ly nguyên là chỗ để Nhất Kiếm Chấn Tây Hoàng Nam Sinh Kiệt di dưỡng tuổi già và huấn luyện đồ đệ.

Nơi đây núi non hiểm trở mà thạch động rộng rãi khiến cho Thuận Vu thế gia lấy làm vừa ý nên họ liền xây nên một tòa biệt quan.

Trong động cũng dốc thoải. Tuy là một sơn động thiên nhiên mà được vô số phiến đá lớn trùng điệp xếp thành nên nó kiên cố dị thường và không nguy hiểm gì.

Độc Cô Nhạn mới đến lần thứ nhất hơn nữa đường lối trong động vòng vèo quanh co phức tạp.

Trong lúc hoảng hốt, chàng không sao tìm được chỗ giam Thẩm Thiến Hoa mà cũng chẳng thấy bóng một người nào.

Độc Cô Nhạn không khỏi cảm thấy hối hận. Vì Nam Sinh Kiệt biết chỗ giam Thẩm Thiến Hoa mà chàng lại quên không hỏi kỹ lão. Ít ra chàng hỏi Nam Sinh Kiệt về đường lối trong động và địa thế ra vào.

Trong nhà thạch thất gian nào cũng có bày bàn đá, ghế đá. Có gian treo thương đao kiếm kích. Có gian bỏ ngổn ngang những đồ vật mà chẳng thấy gian nào có người ở.

Độc Cô Nhạn ngấm ngấm suy nghĩ mà không sao quyết đoán được. Chàng nghe nói Nam Sinh Kiệt có bọn thuộc hạ cả trai lẫn gái đếm được chừng 200 người mà không hiểu bọn đó ở đâu mất rồi?

Chàng đang ngây người ra ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng quát tháo văng vẳng từ ngoài cửa động vọng tới.

Hiển nhiên quái nhân áo xanh đã dẫn bọn thủ hạ đuổi vào trong động.

Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày, tay chống trường kiếm chạy vào trong động.

Đường trong động quanh co vòng vèo. Đúng là một động thiên nhiên.

Độc Cô Nhạn lướt qua mấy lần hầm đá toàn bỏ không nên chẳng thu lượm được chút kết quả nào cả.

Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi vào mặt. Độc Cô Nhạn định thần nhìn lại

thấy mình đang ở ngoài hang động. Chàng đã theo một cửa động khác để ra ngoài. Nơi đây ở lưng chừng sườn núi Hắc Ly. Ngoài động là một khu rừng rậm đá mọc lổm chổm.

Độc Cô Nhạn dùng chân hít mạnh một hơi rồi nhảy vào ngòi sau một tảng đá lớn để lẩn tránh. Vì chàng nghe tiếng reo hò đã đuổi gần đến nơi, chàng cần phải tính một kế hoạch khác về việc cứu Thẩm Thiến Hoa.

Độc Cô Nhạn tra kiếm vào vỏ. Chàng rút ở thắt lưng ra một tấm khăn đen che mặt. Đồng thời chụp kín cả đầu. Chàng lấy cây thiết địch mà Tứ Bất hòa thượng đã nhờ chuyển giao cho Lâm Nguyệt Thu.

Giữa lúc Độc Cô Nhạn đang rút ống thiết địch thì bọn người rượt theo cũng đến cửa động. Chàng không chần chờ gì nữa bật lên tràng cười hô hố.

Khi ở trên núi Bắc Mang, chàng nghe tiếng cười của Lâm Nguyệt Thu mạo xưng là Lâm Thiên Lô. Được trời phú cho tư chất thông minh đặc biệt, chàng không cần học tập mà bắt chước rất giống. Tiếng cười ồ ồ như một ông già nghe hết tiếng cười của Lâm Nguyệt Thu đã mô phỏng tở phụ nàng không sai chút nào.

Bọn người rượt theo ào ào như nước thủy triều vừa đến cửa động liền nghe tiếng cười, đột nhiên chúng dừng lại. Những tiếng huyên nào đột nhiên im bặt. Hiển nhiên họ đã bị tiếng cười hô hố làm cho hoảng sợ.

Những phản ứng này cũng khiến cho Độc Cô Nhạn không khỏi nghi ngờ, vì bọn người rượt theo tuy hiển nhiên bị tiếng cười của chàng làm cho bở vía mà sao không có người lên tiếng. Họ đã điều tra xem tiếng cười ở đâu mà ra lại không mở miệng hỏi nhau. Họ chỉ im lìm như không nghe thấy gì.

Độc Cô Nhạn chưa hết kinh nghi, chàng cầm ngang cây thiết địch toan thi triển tuyệt kỹ về âm công mà chàng mới học được.

Nhưng chàng sắp thổi ống địch thì đột nhiên trong làn sóng người ngoài cửa động có tiếng lanh lảnh quát lên:

– Nam Sinh Kiệt.

Rồi thanh âm Nam Sinh Kiệt đáp lại:

– Có thuộc hạ đây!

Tiếng the thé lại quát hỏi:

– Cửa động này đã dự bị các cơ quan để phong tỏa chưa?

Nam Sinh Kiệt cất tiếng yếu ớt đáp:

– Không có... Lúc thuộc hạ định cư ở đây chỉ dùng làm nơi nuôi con, dạy dỗ đệ và di dưỡng tuổi già, chẳng nghĩ gì tới chuyện bố trí cơ quan.

Thanh âm lanh lảnh ngừng lại một chút để ngẫm nghĩ rồi lại vang lên:

– Thôi được! Để lão thân phong tỏa vĩnh viễn cửa động này dùm cho người.

Thanh âm lại trầm xuống ra lệnh:

– Về động.

Mọi người tụ tập ở cửa động cất tiếng dạ ran rồi do cửa động nhảy cả vào.

Chỉ trong nháy mắt đầu đầy im bật không nghe thấy tiếng tăm gì nữa.

Khu rừng này cây cối dày đặc và đá núi ngổn ngang che khuất thị tuyến, Độc Cô Nhạn không có cách nào nhìn rõ bọn người kia là ai, nhưng chàng nghe tiếng thét lạnh lạnh thì lập tức trái tim tựa hồ trùng hấn xuống, vì chàng biết thanh âm này đúng là của Thuần Vũ nhị phu nhân.

Đồng thời rất nhiều nghi vấn nổi lên trong đầu óc chàng:

– Mẫu thân Thẩm Thiến Hoa là Nghiễn Trì nữ hiệp Thẩm Ngọc Minh đánh nhau với Thuần Vũ nhị phu nhân, tuy chàng không hiểu kết quả ra sao song cứ tình hình này mà xét đoán thì dĩ nhiên bà ta gặp dữ nhiều lành ít. Chàng tự hỏi:

– Thẩm Ngọc Minh bị chết hay bị thương? Có khi bà ta bị cướp đi rồi chăng?

Độc Cô Nhạn bực mình xé bỏ tấm khăn đen, cất ống thiết dịch đi rồi dậm chân thở dài.

Thẩm Ngọc Minh chẳng kể gì bị thương vì Bạch Diên chưởng cứ quấn lấy Thuần Vũ nhị phu nhân để mong chàng có cơ hội cứu Thẩm Thiến Hoa ra. Nhưng chàng làm hỏng việc mất rồi. Chẳng những chàng chưa cứu được Thẩm Thiến Hoa mà chưa bắt được người nào làm con tin.

Có điều bất hạnh hơn nữa là Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt có thể bị quái nhân áo xanh khám phá ra chân tướng. Cứ nghe lời lão vừa đáp Thuần Vũ nhị phu nhân mà đoán thì hiển nhiên lão đã bị họ dùng thủ pháp chỉ âm cực tà điều trị thương thế và lão đã thành nanh vuốt của Thuần Vũ thế gia, vĩnh viễn không bao giờ phản bội chúng được.

Sau nữa, lúc chàng ở động Bạch Cốt núi Bắc Mang, Thuần Vũ nhị phu nhân bị cây ngọc dịch của Lâm Nguyệt Thu bức bách mà phải buông tha bọn chưởng môn các môn phái lớn.

Vừa rồi chàng nổi lên tràng cười phân minh mụ đã nghe rõ mà mụ không lý gì đến, dường như không thèm để ý. Chẳng hiểu mụ đã biết mình giả trang hay mụ không sợ tuyệt kỹ âm công?

Độc Cô Nhạn vẫn chưa nguôi giận, chàng muốn rút trường kiếm ra sấn vào trong động cùng bọn nhị phu nhân quyết phân thắng bại một trận nữa.

Giữa lúc chàng vừa quyết định chủ ý bỗng nghe một tiếng nổ long trời lở đất. Tiếng nổ này phát ra bên trong cửa động, lập tức đá núi rung chuyển âm âm không ngớt. Cây cối động rào rào. Khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà nóng những tiếng âm âm dần dần nhỏ đi rồi im hẳn.

Độc Cô Nhạn lại một phen bở vía, vì những tiếng âm âm vừa qua không

hiều có bao nhiêu tảng đá lớn trút xuống và đóng chặt cửa động lại rồi. Hiển nhiên Thuần Vũ nhị phu nhân đã dùng chất nổ hay chường lực cho đá đổ xuống lấp cửa động.

Độc Cô Nhạn tuy võ công cao cường nhưng muốn móc những tảng đá rớt xuống cho cửa động hở ra mà chui vào là một việc không thể làm được. Dù có làm được cũng mất một thời gian mấy ngày, chứ trong chốc lát thì chẳng ăn thua gì. Đây là một cuộc thảm bại trước nay chưa từng có đối với chàng.

Bất giác chàng ngẩng mặt lên trời tự than:

– Độc Cô Nhạn! Độc Cô Nhạn! Người mang một tấm thân tuyệt thế tài hoa thật là uổng! Thử xem rồi người có làm được một chút gì không?

Chàng tưởng chừng như trước ngực đeo nặng một phiến đá lớn cơ hồ nghẹt thở.

Độc Cô Nhạn vung thanh trường kiếm cho phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, ở trong rừng sâu lúc canh khuya, coi chẳng khác con thần long vươn mình lên không.

Chỉ trong chốc lát, kiếm khí ngất trời uy thế rộng ra chừng hai trượng vuông. Bỗng nghe cây cối gãy đổ, đá núi tung bay. Chỉ trong khoảng khắc một khu rừng lớn chừng mấy mẫu đã bị chàng múa kiếm phá hủy hết.

Độc Cô Nhạn thu trường kiếm tra vào vỏ, ngồi thừ xuống đất ra chiều chán nản. Bao nhiêu nỗi thê lương ảm đạm xâm chiếm con người chàng, khiến chàng tưởng chừng trong vũ trụ cái gì cũng ảm đạm thật sắc, và cái gì trên đời cũng làm cho chàng chán ghét. Chàng muốn chết vì chỉ có cái chết mới giải thoát được những chán ghét. Chàng muốn chết vì chỉ có cái chết mới giải thoát được những nỗi lo âu, phiền não.

Đột nhiên ngọn gió đêm đưa lại mát rượi, tiếng cười chói tai theo gió vọng tới. Độc Cô Nhạn cho là giọng cười mỉa mai chế diễu. Lửa giận bốc lên ngàn ngọn, chàng phỏng đoán phương vị phát ra tiếng cười rồi phóng chường đánh về phía đó.

Phát chường này là Hắc Sát chường, lòng bàn tay chàng tuôn ra một làn khói đen như một đám mây vọt đi tới ba chường, bao phủ cả một vùng rừng núi, đồng thời chàng trầm giọng quát:

– Lão hòa thượng kia! Người muốn tìm cái chết đó chẳng?

Độc Cô Nhạn đang cơn thịnh nộ chàng không kịp suy nghĩ, tuy Tử Bất hòa thượng không phải là người đối thủ, hơn nữa giữa lão và Lâm Nguyệt Thu còn có mối liên quan thần bí, thế mà chàng phát chường định đánh chết lão thật.

Phát chường này chàng đánh ra thì ít nhất có đến tám thành công lực.

Đám mù đen mịt mờ này chính là Độc Công mà chàng đã luyện thành. Người nào trúng phải chỉ sau mấy giờ là hòa thượng thành vũng nước đen.

Độc Cô Nhạn phóng chưởng ra rồi lại hồi hận ngay, vì theo lẽ thường thì Tứ Bất hòa thượng đã không ngờ chàng ra độc chiêu một cách đột ngột thì dĩ nhiên lão không gia tâm đề phòng. Hơn nữa phát chưởng của chàng vừa nguy hiểm vừa lợi hại, Chính là Hắc Sát chưởng tuyệt độc vô song. Dù Tứ Bất hòa thượng có võ công xuất thần nhập hóa cũng khó lòng tránh kịp.

Độc Cô Nhạn lỡ phóng chưởng ra rồi muốn thu lại cũng chẳng được nữa, chẳng những Hắc Sát chưởng tuyệt độc mà chàng lại vận đến tám thành công lực nên càng mãnh liệt ghê người.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng, rồi cây gậy lá rơi. Đá vụn bốc lên như mưa rào hồi lâu không ngớt.

Giữa lúc uy thế chưởng lực mãnh liệt ghê gớm là thế, lại không nghe Tứ Bất hòa thượng phát ra mảy may tiếng động, Độc Cô Nhạn không khỏi xao xuyến trong lòng. Chàng định thần chủ ý nhìn về phía chỗ phát chưởng phóng tới, vẫn còn một chút hy vọng là may ra Tứ Bất hòa thượng có thoát chết chăng?

o O o